

ע"פ 30415/10/15 - דרן פלצקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 30415-10-15 פלצקי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת-עמיתה ק. רג'ניאנו
המערער דרן פלצקי
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת רות רז) המ"ש 3333-07-15 מיום 19.9.2015, במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דו"ח תעבורה.
2. רכב מ.ר. 6023375 הרשום על שמו של המערער ונמצא בשימוש הפרטי, צולם ביום 23.1.2014 כשהוא נוסע במהירות העולה על המהירות המותרת, עבירה בניגוד לסעיף 54(א) לתקנות התעבורה.
3. המערער קיבל דו"ח מספר 90502827562 (להלן: "הדו"ח"). ביום 22.9.2014 שולם הדו"ח באמצעות כרטיס אשראי שלו.
4. לטענת המערער, אביו מר בזיל פלצקי (להלן: "האב") ששהה בארץ בין התאריכים 15.1.2014 - 17.2.2014 הוא שנהג ברכב ועבר את העבירה.
5. ב-13.7.2015 פנה המערער (המבקש בבית משפט קמא) לבית משפט קמא בבקשה, בהתאם לסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982, פירט את הנסיבות וביקש מבית משפט קמא להסב את העבירה על שם אביו.

לבקשה צורפו 3 תצהירים:

תצהיר של האב המצהיר כי בתאריך הרלבנטי נהג ברכב וביצע את העבירה.

תצהיר של הגב' שרוני כפרי, מזכירתו של המערער שהצהירה שבמסגרת תפקידה היא מקבלת את הדואר של המערער ומשלמת תשלומים של המערער והמשרד. לדבריה, מחמת טעות ובתום לב שילמה את השובר של הדו"ח מתוך הנחה שהוא שייך למערער ואם הייתה יודעת שהוא שייך לאביו, הייתה מיידעת את המערער;

תצהיר של המערער, המצהיר שהרכב היה בתאריך הרלבנטי בשימוש של אביו ונודע לו על הדו"ח הרשום על שמו, רק כשהוציא תדפיס נקודות של משרד הרישוי. אז, התברר לו שהדו"ח שולם בטעות על ידי המזכירה, מבלי להודיע לו שיבצע הסבה על שם אביו, שהיה הנהג בפועל.

המערער טען שלא ידע שהתקבלה ברירת משפט בעניינו ואילו היה יודע, היה מבקש להסב את העבירה על שם אביו.

6. ב-19.9.2015 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להאריך את המועד מבלי שזימן את הצדדים לדיון. נומק, כי הואיל והקנס שולם, יש לראות את המבקש כאילו הודה בביצוע העבירה, הורשע ונדון וההרשעה הפכה להיות חלוטה.

7. על החלטה זו של בית משפט קמא הוגש הערעור שבפני.

בהודעת הערעור פורטו נסיבות המקרה ונטען שהמערער לא ידע שהתקבלה ברירת משפט בעניינו ואם היה יודע היה מבקש להסב את העבירה על שם אביו. נטען כי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב 1982 מעניק לבית המשפט שיקול דעת בכל הנוגע להארכת המועד להישפט. נטען שמי שעבר את העבירה הוא אביו של המערער והדו"ח שולם מחמת טעות של הגב' כפרי ואם לא תתאפשר הארכת מועד, ייגרם למערער עיוות דין של ממש.

8. בדיון בפני צוין כי הרכב הנדון הוא בשימוש הפרטי של המערער. לטענתו, הוא לא קיבל את הדו"ח המקורי והדו"ח השני נשא תוספת פיגורים. המערער, כך נטען, לא נמצא כל העת בישראל והדואר מנותב וממוין במשרדו. נטען כי הדו"ח השני הגיע למשרד ושולם על ידי המזכירה והעבירה נודעה למערער רק כאשר קיבל את הפנייה משרד הרישוי ואם לא יוסב הדו"ח ייגרם עיוות דין למערער.

9. המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור. נטען כי הדו"ח המקורי נשלח לכתובת הפרטית של המערער והוא לא נדרש. גם הדו"ח השני הגיע לכתובת הפרטית ונלקח מהדואר, לפיכך ידע המערער על הדו"ח ולא ברורה הטענה כיצד הגיע הדו"ח באופן ישיר למזכירה ואם נתן המערער לאדם אחר לשלם עבורו תשלומים, המחדל רובץ על כתפיו.

10. לאחר ששמעתי טיעוני ב"כ הצדדים ונתתי דעתי לתצהירים ולמסמכים האחרים, אין בידי לקבל את הערעור.

משקיבל המערער דו"ח תעבורה על שמו בגין עבירה אשר לטענתו לא נעברה על ידו, היה עליו לפעול לאלתר במסגרת סעיף 229 לחסד"פ לשם ביטול הדו"ח או הסבתו לאביו. המערער לא נהג כך. הדו"ח שולם ורק אחרי שנה וחצי מעת ביצוע העבירה ושנה אחרי ששולם הדו"ח פנה בבקשה לביטולו. כפי שציינתי המערער ידע על הדו"ח אבל אפילו אם לא ידע, לא מתקבל על הדעת שהמזכירה שלדבריה טיפלה בדברי הדואר של המערער ל א ידעה אותו לגבי הדו"ח (ותוספת הפיגורים) והדבר הגיע לידיעתו רק כאשר הוציא תדפיס נקודות של משרד הרישוי.

11. האינטרס הציבורי מחייב להעביר מסר חד משמעי בדבר החובה לעמוד במסגרת הזמנים הקבועה בחוק. ככלל, חריגה מעקרון זה תהווה הפליה לרעה ל ציבור הנהגים הפועל כחוק מבחינת המועדים.

יש להוסיף שלמערער הרשעות רבות בתעבורה וחלק לא מבוטל מההרשעות הן בעבירות של נהיגה במהירות גבוהה מהמותר, עבירות הגוררות בצידן נקודות.

סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ו, 0205 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.